

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 4145/23

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופט א' שטיין

העותרים: 1. נור זנגריה
2. עקאב זנגריה

נגד

המשיבה: רשות מקרקעי ישראל

עתירה למתל צו על תנאי

בשם העותרים: עו"ד אייל נון; עו"ד איה שורק

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. בעתירה שלפנינו מבוקש כי נורה למשיבה להימנע מאכיפת צו פינוי קרקע שניתן נגד העותרים עוד ביום 26.11.2019, מכוח חוק מקרקעי ציבור (פינוי קרקע), התשמ"א-1981 (להלן: החוק).

רקע והליכים קודמים

2. ביום 26.11.2019 הוצא נגד העותרים צו מס' 4994, לסילוק יד ופינוי המקרקעין הידועים כגוש 13563 חלקה 3 בכפר טובא-זנגריה, תוך 60 יום (להלן בהתאמה: הצו והמקרקעין). ביום 8.3.2020 הגיש העותר 1 (להלן: העותר) תביעה לביטול הצו לבית משפט השלום בצפת, בטענה כי הצו הוצא בניגוד לסעיף 4(א) לחוק (ת"א 16646-03-20). בית משפט השלום (השופט ר' פיין) דחה את התביעה, וקבע כי התקיימו כל התנאים להוצאת הצו. ערעור שהגיש העותר נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת

(השופטים ד' צרפתי, ר' גלפז מוקדי וא' אבו-אסעד), על יסוד תקנה 148(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (ע"א 47656-09-22).

3. ביום 8.2.2023 הגיש העותר עתירה מינהלית לבית המשפט המחוזי בנצרת, בשבתו כבית-משפט לעניינים מינהליים (עת"מ 20902-02-23). בעתירה נטען כי החלטת המשיבה לממש את הצו היא בגדר אכיפה בירורית, נגועה בחוסר תום-לב, ואף אינה סבירה או מידתית. בית המשפט לעניינים מינהליים (השופט ד' צרפתי) דחה את העתירה על הסף בשל חוסר סמכות עניינית, וקבע כי החלטת המשיבה לאכוף את הצו אינה באה בגדר הנושאים שבסמכותו, לפי חוק בתי משפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000. בית המשפט הוסיף וציין, כי עיקר טענות העותר נבחנו ונדחו על-ידי הערכאות האזרחיות שדנו בתוקפו של הצו; כי למעשה, העתירה היא בבחינת ניסיון לערער על פסקי הדין שניתנו בנושא; וכי אף את טענותיו בעניין אכיפה בירורית היה על העותר להעלות במסגרת ההליכים האזרחיים שנקט לתקיפת חוקיות הצו. לבסוף נקבע כי לנוכח האמור, קיים בסיס לטענות המשיבה, בדבר קיום מעשה בית-דין ואף שימוש לרעה בהליכי משפט מצד העותר, אשר מצדיקות, כשלעצמן, את דחיית העתירה על הסף.

העתירה דנן

4. במסגרת העתירה שלפנינו חוזרים העותרים על עיקר טענות העותר לפני בית המשפט לעניינים מינהליים. בעיקרו של דבר, העותרים טוענים כי מימוש הצו הוא בבחינת אכיפה בירורית נגדם, וזאת לנוכח טענתם כי המשיבה לא מפעילה את סמכותה לסילוק פולשים במקרים דומים, אלא נוטה להגיע להסדרים בנושא. עוד נטען, בין היתר, כי ההחלטה על מימוש הצו אינה מידתית, שכן המשיבה יכולה לעכב את מימושו עד להשלמת תכנית תכנונית אשר מסדירה ענייני גידול בעלי-חיים בטובא-זנגריה, באופן שיסדיר אף את השימוש של העותרים במקרקעין.

דיון והכרעה

5. דין העתירה להידחות בהיעדר עילה להתערבותנו.

שאלת תוקפו של הצו התבררה כאמור בערכאות האזרחיות ונמצא כי לא נפל פגם בהוצאתו. בנסיבות אלו, אין מקום לקבל בענייננו את הטענה כי החלטת המשיבה על מימוש הצו, בתום ההליך האזרחי שהתנהל כאמור בעניין תוקפו, היא בלתי מידתית או נובעת מאכיפה בירורית. הלכה למעשה, העתירה שלפנינו היא ניסיון נוסף לערער על

פסקי הדין שניתנו בתביעה האזרחית שהגיש העותר בעניין תוקפו של הצו; אלא שכידוע, בית משפט זה, בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק, אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהן של הערכאות המוסמכות (ראו, מני רבים: בג"ץ 8176/15 כהן נ' מינהל מקרקעי ישראל (15.2.2016)).

6. העותרים טוענים כי המידע שמצוי בבסיס טענתם לאכיפה בררנית נודע להם אך בתום ההליך האזרחי הנוגע לתוקפו של הצו. ואולם, אין בטענה זו כדי לסייע בידם, שכן היה עליהם לברר טענה זו במועד המתאים ולהעלותה במסגרת ההליך העיקרי לתקיפת חוקיות הצו (ראו, למשל: ע"א 8234/08 מנהל הרשות הממשלתית למים וביוג' נ' תדיר-גן (מתכת) (2.12.2010)). למותר לציין, כי ככל שמדובר בנסיבות חדשות שאירעו לאחר סיום ההליך האזרחי ואשר יש להן השלכה על תוקף הצו, ואיני מביעה כל עמדה בנדון, יש להעלותן במסגרת ההליך האזרחי.

עוד יצוין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי התשתית העובדתית שנפרסה בעתירה שלפנינו אינה מספקת, בלשון המעטה, לביסוס טענה לאכיפה בררנית, בשים לב להלכה הנוהגת עמנו, שלפיה הנטל להוכחת אכיפה בררנית הוא גבוה במיוחד, וטענה כאמור תתקבל במקרים נדירים בלבד (ראו: בג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 307, 289 (1999); בג"ץ 5290/14 קואסמה נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, פס' 30 (11.8.2014)).

7. אשר על כן, העתירה נדחית.

לפנים משורת הדין, לא ייעשה צו להוצאות לאוצר המדינה.

ניתנה היום, ט"ז בסיון התשפ"ג (5.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט